

ALLISON DICKSONOVÁ

Ta
druhá
paní
Millerová

„Kapka vína,
hrudka vraždy, špetka zrady...“

Gina LaManna

Argo

ALLISON DICKSONOVÁ

**Ta
druhá
paní
Millerová**

Přeložil Martin Urban

ARGO

Pro Kena, který mě viděl a poznal ve všech verzích.

1. část

• • • • •

**PANÍ
MILLEROVÁ**

1. kapitola

To modré auto tam dnes ráno zase je. Stojí jen o pár domů dál, i když nikdy na stejném místě, ale vždy tak, aby na něj Phoebe dohlédla. Obstarožního Fordu Focus s rezavými nárazníky a čelním sklem prasklým tak, že není na řidiče skoro vidět ani s pořádným triedrem, by si jinde v Chicagu sotvakdo všiml. Jenomže v tiché ulici předměstí Lake Forest, kde i tříletý Land Rover vypadá jako relikvie, působí modrý ford jako pěst na oko. Jediným klíčem k určení totožnosti řidiče by mohla být magnetická cedule přichycená na dveřích u spolujezdce, na níž je uvedeno *Executive Courier Services*, každopádně Phoebe žádného kurýra doručovat zásilku neviděla.

Phoebe si není úplně jistá, kdy se to auto začalo na ulici objevovat, ale jakmile si ho všimla opakovaně, začala si jeho výskyt zaznamenávat jako členka nějaké sousedské domobrany, ačkoli jí podobné spolky šly na nervy. V poznámkovém bloku má udělané tři sloupečky: dobu příjezdu, místo parkování, dobu odjezdu. Auto se zpočátku v ulici vyskytovalo spíše sporadicky, možná dvakrát třikrát týdně a vždy maximálně na hodinu. Ale minulý týden tam už stálo téměř denně a pokaždé minimálně tři hodiny, někdy až pět, přitom ve všední den si nikdo tak dlouhou pauzu mezi prací nedělá. Zároveň si Phoebe nevšimla, že by někdo z auta kdy vystoupil a protáhl si nohy. Ráda by se přeptala sousedů, co si

o vetřelci myslí, ale za celé ty roky, co v domě žije, se nepokusila ani s některými z nich sblížit.

Ne že by lidi neměla ráda. Jen... No, možná že to zas není tak daleko od pravdy. S lidmi je potíže, neustále od vás něco očekávají. Zejména to platí v případech, kdy vám přisuzují nějaký status jen na základě příjmení, byť dnes už třeba značně pochybný.

Zkoušela se s těmito obavami svěřit svému muži, jenže Wyatt si o manželce myslí, že je paranoidní jak ohledně opakovaného výskytu modrého auta, tak názoru sousedů. Trvá na tom, že je to jen stres a že třestění médií taky vždycky pomine, jakmile umře nebo plácne nějakou blbost některá jiná celebrita, což se může stát každou vteřinu. Jelikož je psychoterapeut, říká to tak namyšleně, že tím Phoebiny argumenty zadusí. V podtextu jeho vysvětlení samozřejmě zazní, že Phoebe asi nemá co na práci, když se zabývá auty na ulici anebo drby, které by o ní mohli šířit sousedi. Možná má Wyatt pravdu, přesto kvůli jeho řečem Phoebe skřípe zuby.

Několikrát promýšlela možnost, že zavolá policii, ale co by jí asi tak měla oznámit? Tohle přece není uzavřená rezidenční zóna. Každý může přijet a odjet, jak se mu zlíbí. Kdysi dávno, když Phoebe ještě nebyla tak samotářská, ji nezajímaly pevnosti za vysokými zdmi, kterých je teď v okolí tolik a co se podobají sídlu jejího otce na břehu jezera ve čtvrti Glencoe. Dům, kde bydlí, jí imponuje svou relativní obyčejností a v porovnání s jinými nemovitostmi prostotou tudorovského slohu, svou otevřeností na konci slepé ulice hustě porostlé stromy, kde je domů poskrovnu a natolik vzdálených jeden od druhého, aby obyvatelům poskytovaly soukromí. Jenomže kvůli tomu autu na ulici teď Phoebe štvě, že její dům působí tak otevřeně, ale opět nutno přiznat, že nic jako výhrůžné dopisy nebo záhadné telefonáty dosud Phoebe nepotkalo. Vždyť se může opřít jen o spekulace živené vlastním vyčerpáním a nemá ani popis řidiče, ačkoli je z devadesáti procent

přesvědčená, že podle siluety za čelním sklem musí jít o muže velmi drobné postavy nebo o ženu. S jistotou může říct jen to, že nosí bledě modrou košili a kšiltovku, očividně součásti firemního stejnokroje. *Protože je to jen pitomá doručovatelka*, slyší Phoebe v duchu klidný, přesto popuzený hlas manžela. Takže ne, policii volat nebude. Ledaže by k tomu měla pádný důvod.

Samozřejmě že Phoebe může veškeré pochyby, které se jí honí hlavou, zaplašit. Stačí vyjít ven k tomu autu, zaklepat na okénko a slušně se zeptat, co tam ten člověk pohledává. Jenomže kvůli tomu, co se kolem ní děje, si nemůže dovolit být jen drobné ponížení. Co když je to opravdu jen obyčejný kurýr, který si tu dává pauzu a dodatečně vypisuje faktury? Nebo jde o kamaráda některého ze sousedů, které Phoebe celé roky ignoruje? Už slyší, jak ji drbou: *Jo, tamta? To je Phoebe Millerová. Že ji neznáte? Tak o jejím otci jste už rozhodně slyšeli...*

Pak se nabízí nejhorší scénář ze všech – ten kurýr je ve skutečnosti reportér, který čeká, až natočí nelichotivé záběry neupravené, k uzoufání paranoidní dědičky rodinného jmění. Veřejnost se bez pravidelné dávky cizího neštěstí neobejde. Proč by si Phoebe taky nemohla užít svých patnáct minut slávy, že?

Phoebe ale přišla s pravděpodobnějším vysvětlením své nechuti něco konat: sledování auta je pro ni vlastně hrou, chvilkovým rozptýlením během fádního dne. Navíc občasné parkování toho člověka v ulici může mít natolik nudné vysvětlení, že by to jen prohloubilo Phoebinu depresi, tak proč by vůbec měla chtít znát pravdu? Tuhle malou záhadu by si spíš měla užívat. Nebude trvat věčně. Jako nic na světě.

Poté co si zapíše výsledek dnešního pozorování, vrátí se do kuchyně pro další šálek kávy, kde musí řešit jiné záležitosti, jako co dnes uvaří Wyattovi k večeři a jestli s ní manžel dokouká zbývající epizody *Hry o trůny*, pokud je tedy dokáže včas obstarat. Ach,

ten úchvatný život. Wyatt zrovna teď mlaská nad miskou cereálií s mlékem, a Phoebe při tom zvuku ihned začne skřípat zuby. To si takhle hlučně u jídla počínal vždycky, nebo si to Phoebe začíná uvědomovat až teď, po deseti letech společného života?

Poslední dobou u něj odhalila několik dalších drobných zlovyků, kvůli kterým by ho nejradši praštila po hlavě železnou pánví jako nějaká animovaná manželka z hodně starého kresleného filmu. Například když se Wyatt chystá smíchem doprovodit nějakou svou pasivně agresivní poznámku, které jsou poslední dobou součástí každé druhé pronesené věty. Anebo jak si pokaždé olízne prst, než otočí další stránku časopisu... Phoebe přímo slyší otírání jazyka o břívka prstů a raději odchází z místnosti, už když Wyatta spatří sáhnout pro *Newsweek* nebo *Rolling Stone*. Do mužsky stereotypního chování zapadl také tím, že po holení začal nechávat v umyvadle vousy vysypané z elektrického holicího strojku. Ale ze všeho nejvíc ji drásá uši manželovo srkání, chroupání a vrhání se na jakékoli jídlo, to ji dokáže naprosto vytočit. Zrovna nedávno četla studii o tom, jak citlivost na zvuky při jídle souvisí s inteligencí. Phoebe by se rázem kvalifikovala na členku klubu Mensa.

Uklidní se prostou představou, že za pár minut Wyatt odejde do práce. Potom Phoebe obestře blahodárné ticho jako huňatá deka, zamkne všechny dveře, zapne alarm a vrátí se do postele, kde roztáhne ruce a nohy jako hvězdice. Zhruba v poledne vstane, oblékne si plavky a půjde se s knihou a lahví vína natáhnout k bazénu. Dvě hodiny před Wyattovým návratem z práce si konečně vezme pořádné oblečení, vykartáčuje si vlasy, přičemž bude ignorovat odrostlé kořínky a roztržené konečky, jelikož v kadeřnictví už nebyla celou věčnost. Nanese trochu make-upu ve snaze zakrýt prohlubující se vrásky kolem očí a rozjasnit pleť, která vypadá čím dál tím nezdravěji. Oblečení bude muset být o něco více strečové než dřív, aby dokázalo pojmut permanentně kypící pozadí.

Nedokáže si vzpomenout, kdy přesně o sebe přestala pečovat. Případá jí, že to začala vzdávat postupně. Ještě před dvěma roky by vůbec neváhala strávit hodiny v kadeřnictví nebo na sebe plácát kvanta přípravků, které mají ženám dávat pocit, že můžou stočit najeté kilometry. Jasně si vzpomíná, že trávila dvě tři hodiny denně v posilovně a zároveň si v rámci nejnovější diety odpírala tu kterou potravinu, jen aby udržela špeky na uzdě. Navzdory opakovaným pokusům o umělé oplodnění si dlouho dokázala zachovat postavu k nakousnutí. Také byla ušetřena rychlého umírání otce, jehož se bála, nenáviděla ho a milovala – bohužel ve stejném poměru –, na rakovinu slinivky, takže neměl čas dát jí rozhršení ani se jí omluvit, ačkoli v to celý život určitě doufal.

Nyní, když na ni Danielova smrt opožděně dolehla, je bledá, zakulacená a už o něco méně k nakousnutí. To kvůli hormonům na podporu oplodnění, které jí v těle učinily naprostý zmatek, a denní porce zmrzliny i dávky alkoholu štíhlé postavě také nijak nepomáhají. Změna fyziognomie s sebou ale přinesla přece něco pozitivního. Phoebe například opět objevila výhody absence potomka včetně neomezeného vysedávání s knihou u bazénu a popíjení přes den. Nirvánou pro ni bylo i zjištění, že může nosit legíny, aniž by se chystala cvičit, navíc se nemusí omezovat výběrem dietních ingrediencí při vaření ani hlídáním kalorií. Nejoblíbenějším synonymem pro slovo pohoda se pro ni stal francouzský výraz *cabernet-sauvignon*.

Phoebe si užívá tichého pohodlí života v ústraní, kde jsou veškeré příchozí hovory přeměrovávány do přeplněné hlasové schránky a kde veškerá otcova pochybení představují jen stručný výčet novinových titulků, mezi nimiž Phoebe hledá další nesmyslný kvíz, jako například ten, který lidi charakterizuje podle druhů sýrů (Phoebe je gouda) a určuje, ve které zemi se měli narodit (v rámci zachování neutrality ve Švýcarsku). Daniel Noble sice

mohl založit trust, který Phoebe zajišťuje pohodlný život, ale za otcovu povahu nijak zodpovědná není. Rodinné jmění bere jako odškodnění za to, že musela vedle toho mizery vyrůstat.

Nezdá se, že by si Wyatt tiché změny u své ženy povšiml, anebo pokud ji přece jen zaznamenal, rozhodl se ji ignorovat. Přestože ví, že Phoebe pokusy o umělé oplodnění vzdala, vždycky se jí před sexem ptá, jestli má ovulaci – taková otázka dokáže rozhodit libido na samém začátku.

Když se Wyatt nasnídá, opláchne misku a vloží ji do myčky nádobí. Aspoň některé dobré návyky mu zůstaly. Dnes si ale nestrká do kapsy klíče. Místo toho se vrátí ke stolu. „První klient přijde až v deset. Sedneme si vzadu na chvíli?“

Phoebe váhá. Tohle je odchylka od normálu. I když má Wyatt někdy ráno času nazbyt, jde si do práce dodělávat papírování. Teď s ní chce něco probrat, což nevyhnutelně vyústí v malichernou hádku. Ale čím dřív s manželem vyřeší, co ho trápí, tím dřív se Phoebe bude moci oddat blažené samotě. Přikývne a následuje ho ven, kde se posadí na jednu z pohovek.

Na kryté verandě mají pohodlnější nábytek, než bývá obvyklé, nechybí plně vybavená kuchyň, bar a vestavěný hi-fi systém. Plynová topná tělesa rozmístěná po obvodu verandy umožňují posezení po celý podzim, Phoebe ale obvykle v říjnu všechno zazimuje. Dříve by ji nastávající roční období rozesmutnilo, teď se ale těší, protože chicagské podnebí pověstné krutými zimami a množstvím sněhu vytvoří přirozenou bariéru před okolním světem.

Wyatt má u sebe aktovku, takže vypadá spíš jako právník než jako někdo, kdo dává otrěpané rady a ujištění rozvedeným ženám v přechodu a vystresovaným bankéřům, kterým už se nechce postavit. Když se Phoebe na Wyatta pozorněji zadívá, všimne si, že má na sobě novou vyžehlenou košili a kravatu, kterou u něj nikdy předtím neviděla. Také zaznamená upravenou kšticí, učesanou

a uhlazenou jedním z prostředků, které mu koupila už před lety, ale on si jich dosud skoro nevšímal. Dokonale hladká tvář napovídá, že se neholil elektrickým strojkem, ale čepelkou. Z nějakého záhadného důvodu chce dnes ráno vypadat dobře, což se Phoebe nechce líbit.

Z klasického hlediska je to pohledný muž. Má hranatou čelist, tmavé vlasy a řasy husté tak, že víčka vypadají jako obtažená oční linkou. Právě jeho oči ji přitahovaly ještě za studií na Severozápadní univerzitě, když po sobě podroušeně pokukovali na večírku u společného kamaráda. Tehdy – už to bude patnáct let, hrůza pomyslet – stačilo chlapovi hezky vypadat, a Phoebe byla jeho. Ale byl to Wyattův mozek, smysl pro humor i pro lumpárny, kvůli kterým s ním šla na rande podruhé a potom ještě mnohokrát. Je to tak dávno, co spolu tajně souložili na veřejnosti, vymetali večírky bez pozvání a o půlnoci při bafání jointa uháněli jeho starým Mitsubishi Eclipse po třídě Lower Wacker. Dnes z muže, kterého si vzala natruc podmínkám, jaké na zetě kladl Daniel Noble, zbyly už jen ty oči. Středostavovský kluk, chytrý a ambiciózní natolik, že se dostal na prestižní Severozápadní univerzitu, ale na doktorát už to nedotáhl.

„Myslím, že bychom si měli ujasnit, co dál,“ říká, když si sedá vedle Phoebe. Z tónu jeho hlasu nelze nic vyčíst, přesto se mu hlas nepatrně chvěje, což značí nervozitu. Tu cítí v útrobach i Phoebe, ale teď potřebuje najít příčinu chladu, který mezi ní a Wyattem zavládl dávno před Danielovou smrtí a dramatem následujícím bezprostředně poté.

Ihned ji napadne, že za vším budou jejich čtyři marné pokusy o dítě ze zkumavky, ale dobře ví, že vše začalo ještě mnohem dřív, už když se rozhodli se vzít, protože jim těhotenský test pořízený v lékárně překvapivě vyšel pozitivně. Pod silným vlivem zamilovanosti a přílivu mateřských hormonů zvažovala interrupci

pouhých třicet vteřin, potom ji však napadlo něco mnohem ve-
selejšího – využít šanci, jak dodat rodnému příjmení zase vážnosti.
Pohledný manžel, nádherný domov na předměstí a ke všemu
ještě nové miminko. Spontánně se rozhodli pro občanský sňatek
na matrice. Phoebina matka by se zhrozila, kdyby ještě žila, ale
Daniel se zdál spokojený, že ušetří na výdajích, zejména když
neměl o ženichovi to nejvyšší mínění. Na informaci, že bude mít
vnouče, nijak zvlášť nereagoval, ale přece jen trochu roztál, když
se dozvěděl, že to bude kluk.

Bohužel se život naplněný domácím štěstím, o kterém pro Pho-
be snila její matka, rozplynul už na začátku. Xavier Thomas Miller
se v osmadvacátém týdnu narodil mrtvý. Od krátkého tichého
pohřbu, jehož se zúčastnila jen ona a Wyatt, Phoebe ani jednou
hrobeček nenavštívila.

Navzdory ztrátě dítěte spolu pár let celkem vycházeli. Wyatt
získal od radnice licenci a zahájil praxi psychoterapeuta. Phoebe
koketovala s výpomocí v otcově firmě. Manželé si také dopřávali
to, co si mohou dovolit jen páry nezatížené dětmi a s dostatkem
peněz: cestovali, chodili na koncerty a nějaký čas se věnovali
novým zálibám, než je nadobro ztratili – Wyatt posedlosti va-
řením vlastního piva a Phoebe poněkud finančně náročnějšímu
sbírání moderního umění a fotografování. S blížící se třicítkou
na krku se začala ozývat dlouho nevyřčená otázka, jestli by se
znovu neměli pokusit o potomka, až ji nakonec Wyatt položil
nad talířem carpaccia a koktejlem v oblíbené italské restauraci
při oslavě osmého výročí svatby. Možná to bylo vypitým vínem
nebo odrazem plamínků svíček v jeho očích, že Phoebe na ná-
vrh přistoupila aspoň v tom, že vysadí hormonální antikoncepci
a ostatní nechá na přírodě. Příroda nakonec zklamala, a tak došlo
na čtyři pokusy o dítě ze zkumavky, a všechny skončily samo-
volným potratem.

Onemocnění otce jí nakonec usnadnilo konečně šlápnout na brzdu. Ne že by na Phoebe spadla odpovědnost za paliativní péči – otec měl kolem sebe celý tým zdravotních sester –, ale mohla aspoň tvrdit, že je emocionálně vyčerpaná, čemuž se Wyatt podvolil. Ukončení debaklu, ve který se vyrábění dítěte zvrhlo, bylo jednou z mála laskavostí, byť bezděčných, které Daniel dceři dopřál.

Když tehdy Wyattovi oznámila, že s pokusy o početí končí, vycítila, že se mezi nimi něco změnilo. Možná že právě tohle s ní asi teď chce řešit, dojde na vzájemná ujišťování, že společná jízda na kolotoči byla fajn, nicméně nastává čas z něj vystoupit. Téměř patnáct let spolu, z toho deset v manželství, to je úctyhodný výkon. Zejména v její části rodiny.

Phoebe si povzdychne. „Tak jo. Jak začneme?“

Zdá se, že se Wyattovi ulevilo, a tak otevře aktovku. „Jsem rád, že to bereš sportovně. Mám tu pár formulářů.“

Páni. Tak on už má i formuláře? Ačkoli na jednu stranu mu byla ochotná vyjít vstříc, na druhou ji dopálilo, jak si manžel všechno naplánoval předem. Neměli si o tom spolu nejdřív promluvit?

Srdce se jí zastaví, když vidí, jak vytahuje a pokládá na stůl štos barevných brožurek. Tohle není žádost o rozvod, takové dokumenty na sobě nemívají obrázky usměvavých dětí na pozadí zářícího slunce, duhy a velkých hesel jako „naděje“, „šance“, „rodina“. Tohle se týká adopce, osvědčeného esá v rukávu bohatých lidí bez dělohy ochotné spolupracovat. Wyattův výraz osciluje mezi vážností a euforií, zatímco Phoebe rozbolí břicho. Byla stoprocentně přesvědčená, že toto řešení nejenže nechali za zavřenými dveřmi, ale ještě je zamkli. Přesto jí teď Wyatt dává jasně najevo, že se plánu na adopci dosud nevzdal a ani to nehodlá udělat. Jak to, že jsou každý někde úplně jinde?

„Pro nás nejlepší volba, kotě. Už jsem mluvil s paní z organizace Heart Source, nemůže se dočkat, až tě pozná. S naším zázemím

se můžeme dočkat novorozence už příští týden.“ Zaznamená manželčin neutrální výraz, a tak pokračuje. „Anebo můžeme novorozence úplně obejít a adoptovat starší dítě. Fázi přebalování a krmení o půlnoci prostě přeskočíme. Mně to připadá jako bonus, co ty na to?“

Phoebe mu ten zářivý běloskvoucí úsměv chce navěky začernit. „Když mluvíš o *našem* zázemí, myslíš tím moje zázemí. Moje příjmení za svobodna. Prostě chtějí prodat dítě někomu z rodiny jménem Noble. Takhle nějak jsi to myslel?“

„Ale miláčku, v těchhle institucích probíhá všechno legálně a eticky. Nejde o žádný prodej. Přiznávám, že tvoje rodné příjmení nám pomůže. Podle mě není zač se stydět. Měli bychom využít všech prostředků, jaké máme k dispozici.“

„Kristepane! Copak ty nesleduješ zprávy? Příjmení Noble zrovna teď znamená něco jako odpad.“

Wyatt se na ni trpělivě dívá. „To nevadí. To příjmení přece nenosil jen tvůj otec. Nosila jsi ho i ty. A budou ho nosit i příští generace. Když se nad tím zamyslíš, zjistíš, že adopce by mohl být dobrý způsob, jak by se dalo na tu nechutnou záležitost s tvým otcem zapomenout.“

Ve Phoebe to téměř vře. Nejen že ji neposlouchá, ale nejspíš nedával pozor ani dřív, když mu říkala, že už do toho vícekrát nejde. Asi mu to nedala najevo dost srozumitelně, když stále choval naději, že adopce je možné řešení. Nebo že vůbec nějaká řešení existují. Teď bude muset být krutá. Wyatt si musí uvědomit, že tudy cesta nevede, že v tomto ohledu za sebou spálila všechny mosty.

„Nemám zájem,“ řekne Phoebe.

Nijak ho to nerozhodí, jako by se na tuto odpověď předem připravil; samozřejmě že se na rozhovor v duchu připravoval, pravděpodobně při výběru té pěkné nové kravaty. „Podívej, mně je jasné, že je to velká věc,“ argumentuje Wyatt. „Už jsme si toho

spolu dost prožili, zejména v posledních pár letech, a já vím, že ta záležitost s Danielem byla i pro tebe hrozný šok. Máš strach z dalšího velkého zklamání, ale tentokrát jsou naše šance na úspěch naprosto báječné. Mnohem vyšší než na dítě ze zkumavky. Možnost začít znovu tak získáme jak my, tak to dítě, co potřebuje nový domov. Nechápu, že nás tahle možnost nenapadla dřív, rozhodně to stálo za úvahu.“

Phoebe si povzdechne a tiskne si kořen nosu. „Už o tom stupidním kšeftu nechci nic slyšet. Nemám zájem. Takový dítě bych nemohla mít ráda.“

Teď Wyatt nasazuje soucit budící pohled jehňátka, což Phoebe připadá nesmírně povýšenecké, a tak se zatvrdí ještě víc. Tím pohledem jí totiž Wyatt sděluje, že se v jejích pocitech vyzná lépe než ona sama. Otec se na ni takhle díval téměř permanentně, například když k večeři nechtěla steak, ale kuře. „Ale jistě že můžeš, holčičko. Sbližování nějakou dobu trvá, i když jde o rodiče a jejich biologické děti, určitě to skvěle zvládneš. My to skvěle zvládneme. Jedeme v tom spolu.“

Když se Phoebe chystá pronést své poslední slovo, má problém dívat se manželovi do očí. Navzdory naštvání jí na něm záleží aspoň do té míry, že vůči němu nechce být za každou cenu krutá. Jenomže někdy nepomůže nic jiného než bolest. Je to jediný pocit, který člověka přinutí vnímat to, co má přímo před očima. Teď se Phoebe stane stříkajícím rozpáleným olejem, kladivem dopadajícím na palec, kluzkou příčkou žebříku. „O dětech jsi vždycky snil víc ty. Myslela jsem, že se taky naučím po nich toužit, ale nestalo se a...“ *No tak, Phoebe, tak už to vyklop.* „Ulevilo se mi, když to tak dopadlo. Já prostě nepatřím k ženám, co touží po mateřství.“

Wyatt se vši silou snaží zachovat stoický postoj, ale z obličeje se mu najednou vytratí veškerá barva a vypadá, jako by ani nedýchal. Nicméně Phoebe je ráda, že pravda, již v sobě celá léta